

AITAREKIN BIDAIAN

Arantxa Iturbe - Agurtzane Intxaurrega

HIKA Teatroa

Sinopsia

Patxi aitarekin bizi da, bakarrik. Ama hil aurretik, hitz eman zion aita azkeneraino zainduko zuela. Ez zekien, ordea, zer zaila izango zitzaion hitza betetzea. Ahalegin horretan bizi aldatuko zaio. Maite emaztegaia galduko du, lanari eustea kosta egingo zaio, eta, batez ere, aitarekiko erlazioa izugarri zaila bihurtuko zaio, aita gaixotzen eta oroimena eta izana galtzen doan heinean. Bide horretan, haatik, aita ezagutzera helduko da, osaba Juanen itzal oraindik luzea argituko du, eta bere bizitzaren istorioa ulertzera iritsiko da. Horretarako, ordea, beharrezkoa izango da bidaiaren azken geltokira heltzea.

Eszenatokiaren paretak agerian dira. Lurrean sakabanatuta etxeko altzari eta tresna ugari. Guztien artean lauk deituko digute atentzioa: akordeoia, bi maleta, esekitokia amaren arroparekin eta telefonoa.

Bi aktore eszenatokira sartu. Bata eszenatokiaren albo batean dagoen aulki batean eseri eta bestea, aurre aldera etorri eta argi aldaketarekin batera hitz egiten hasiko da.

AITA-AKTOREA: “Zaharrak, gauzak dira” esaten ziguten gure zaharrek (*barre minduz*) eta barre egiten genuen zaharren gauzak zirelakoan. (*etsipenez*) Eta barrea zimurtu egiten da ziztu batean. Eta ahazten hasten zara. (*pausa*) Ahaztu... Lehendabizi, gauzak: non sartu ote ditut giltzak? Geroxeago, hitzorduak: ze egunetan itzultzeko agindu zidan medikuak? Eta apuntatzen ikasten duzu... (*etsipenez*) apuntatutakoa begiratzea ahazten duzun arte. Ahazten duzu bezperan izandakoa, goizean esandakoa, iluntzean egitekoa. Ahazten zaizkizu pastilak, betaurrekoak, izenak, urtebetetzeak, aurpegiak, bideak. Eta azkenik, ahazten zaizu non zauden eta zergatik, eta nor zaren. Ahaztu. Dena. Ona eta txarra. Ahazteak merezi duena eta ahaztea lastima dena. Ez dago ahazturarentzat hesirik. Nor izatetik ezer ez izatera eramaten zaitu ahazturak. Zu, baina ez zu bakarrik: ezereza bihurtzen zarenean, beste guztiak zurekin. Gauza bakarra gogoan: zaharra, gero eta zaharrago. Erremediorik gabe. Atzera bueltarik gabe.

ANTZESLANAREN HASIERA

(ARGI ALDAKETA)

Tren hotsa gero eta hurbilago, gero eta ozenago. Trena inguratzen ari da ziztu batean. AITA eszenaren erdian, zoriontsu. Ez du tren hotsik entzuten. Bere akordeoi

“*imajinarioa*” jotzen ari da bere munduan erabat murgilduta. Melodia berri bat asmatzen ari da, munduko melodiarik ederrena. Eta oso ondo ateratzen ari zaio. Trenak bozina joko du.

Espazio berean, beste plano batean PATXI, semea, erabat kontzentratuta biderketak egiten etengabe. Ez dauka ez paperik ez boligrafarik eskura. Buruz ari da.

PATXI: Bederatzi mila bostehun eta hogeita hamabost, zortzi mila berrehun eta hogeita hamaika aldiz, hirurogeita hemezortzi miloi lauhun etalaurogeitabi mila bostehun eta laurogeita bost. 9535, 8232 aldiz, 78 miloi, 492 mila 120. 9535, 8233 aldiz, 78 miloi, 501 mila, 655. 9535, 8234 aldiz...

Bitartean, AITA ikusten dugu kantari eta akordeoi imajinarioari doinu zoragarriak ateratzeko ahaleginean. Melodia tarareatzen ari da; pozik dirudi emazteari hitz eginez.

Bigarren planoan MUSIKARIAk bere abestia eskaintzen du:

*Bizitzaren bidaian
maletak ere badira,
karga handiko maletak
hutsuneak bezain pishuak
Azken geltokian ordea
Dena da arin
Arinegi aukeran
Birentzako bidaia latzean.*

Ondoren AITAREN pentsamendua ari zaigu hizketan, ahots goraz.

AITA: *Rubia*, gaur badun zerbait airean! Desberdin sentitzen naun: sasoiko, indartsu... ezagutu hindudan egunean bezalaxe. Gogoratzen, *Rubia*? Gogoratzen nola igo hindudan aidean trenera? Eskutik heldu, tira nire aldera eta aupa, *Rubia*!, Hator hona! Gazteak ez baitin ezinik. Eta nik (*buruari kolpetxoak emanaz*) gazte jarraitzen dinat! (*ilusionatuta*) Krixton gogoia zaukanat hirekin egoteko. Bai horratio! Eta (*berriz buruari kolpetxoak emanaz*) honek zerbait nahi duenean...(airean) Hiri tira eta neregana ekarri hindudanean

bezala. (ordukoa gogoratu) Hator hona, Rubia! Eta hik-Ni, rubia? Beltzarana naiz-eta!-, eta gero barre. Hire barre hori... barre zoragarri hori! (barre egiten du, oroitzapenetan galduta) Nire rubia! (errealitatera itzuliz) Orain... entzun hau. Oso gutxi falta zaidan. Entzun! Ederra, e?! (tarareatuz) Ederra benetan. Hi adina, rubia. Ederretan ederrena.

AITAri melodiaren buelta bat zintzilik geratu zaio. Eten egingo du bere jarduna une batez. Ez daki nola jarraitu. Segundu erdiz ematen du desorientatuta dagoela, eta ondoren berriz, bere onera itzuli dela, baina ez da hori. Bere melodiari ze jarraipen eman asmatu ezinik dago. Saiatuko da behin eta berriz. Ez du etsiko, ordea. Segituan itzuliko zaio irribarrea eta berriro ekingo dio melodiari hasieratik.

AITA: Gutxi falta zait, dedio! Ia-ian daukat!

Trenaren hotsa, trenaren bozinak eta melodia nahastu egingo dira.

PATXI aulkitik altxako da eta deiadar egingo du.

PATXI: Aita!!!!!!!

MUSIKARIA: Bigarren geltokia: Esekitokia. Ama! Zer jantziko dut?

3. eszena

AITA etsita, negar txikian ari da. PATXI lanak amaitzeko aprobetxatuko du. AITA gero eta etsiago dago.

AITA: Zergatik ez? Etortzea nahi dut. Rubia! Jakin behar du piezaren buelta erdi bat falta zaidala. Zatoz, rubia! Kontutxo bat daukat zuretzat... Beldurtuta nago, ama. Bai, ni beldurrez. Zu joan eta beldurra etorri! Ez dut berarekin bakarrik egon nahi... Ixo, ixo... ez du ezer esaten baina nik badakit hortxe dagoela. Argia itzaltzen dit; badaki beldurra diodala iluntasunari... (Txistu egiten dio, goxo) *Fiuuu!* Rubia? Zugan pentsatzen dudanean, orduantxe bakarrik ihes egiten dit beldurrak. Zergatik joan zara? Zuk badakizu zure eskuak behar ditudala beldurra uxatzeko; zure ezpainak nik

irribarre egiteko; zure ile beltzarana nik *Rubia* deitzeko. *Rubia...* (PATXIri begira, etsita bezala) Bera hor dago, bai. Beti hor, zelatan... irririk egin gabe... badakit nik nor den. (pausa) “Aita” esaten dit. Ja! Aita! Niri sartuko dit ziria! (*Isilpeka*) Hori ez da nire semea. Hori Juan da. Juan alua!!... Ez. Ez naiz hasiko zure nebaz gaizki esaka! Hitz eman nizun eta ni hitzeko gizona naiz. Baina orain ere ez naiz ni hasi xaxatzen, “alproja” gora eta “alproja” behera! Zergatik begiratu behar dit goitik behera nire umearen aurrean? Jaun eta jabe bera balitz bezala? Esker txarrekoa, gizona! Familia hone-tan tokia egin diogu, zer demontre!! Erraza da ba don-perfektorekin bizitzea! (...) Zer? (*urduri*) Barkatu, maitea, barkatu. Ez nuen hori esan behar. (...) Badakit bere dirua behar dugula aurrera egiteko. Mesedez, ez jarri triste. Esaidazu zerbait... Ezin zaitut triste ikusi. Zu ez. Ez alde egin. Nora zoaz! Nora zoaz *Rubia!* Nora zoaz!!!!... Ez joan ama...!!! Ama! Zurekin nahi dut! Zurekin!

PATXI sartuko da eta ezingo du AITaren negarrekin.

PATXI: Aita, ixo... Aita ixo! Ama hilda dago... ama...

PATXI aldendu egin da eta argiak esekitokia erakutsiko digu. PATXIk bertako arropak hartu eta mekanikoki jantzi egingo ditu, egunero gauza bera egiten duenaren zeremoniarekin. Amarena eginez hurbilduko da AITarengana. PATXIk badaki ez dagoela AITA lasaitzeko beste modurik. AITari begi-arte alaitzen zaio.

AITA: Maitea! Etorri zara, beti etortzen zara... Eskerrik asko! Uste nuen... uste nuen...(lasaitua hartuz) Ezer ez. Bai apaina zaudela, nik oparitutako soinekoarekin...(eskua hartzen dio goxoki), plazako begi guztiak zugan biltzeko moduan! Ederrenetan ederrena. Eta zuk nirekin nahi! Kaben zotz! Ez da erraza ulertzen, ezta? Eta zu bitartean barre goxoan. Zenbat barre egin dugun elkarrekin! Ze demontre! Mundu honek barrezka hartzea baino ez du merezi. Eskerrik asko. (*Muxu ematen dio eskuan*) Zatoz, mademoiselle. (*konplizitatez*) Oraindik gustatzen zaizu, ezta?

Eseri egiten dira biak.

AITA: Nahi al duzu entzun? Oso gutxi falta zait. (*melodia tarareatuz*)
Itzela! Ederretan ederrena! Zu bezala...

PATXI-AMA: Zer moduz zaude?

AITA: Ondo. Orain oso ondo. Eta zu?

PATXI-AMAK ez dio ezer esango. Begira-begira jarriko zaio.

AITA: Ei, ei, ei... begi horiek triste daude... zer duzu?

Akordeoi soinuarekin batera AITAK besoa luzatuko dio amari, dantzarako gonbitea eginez.

AITA: Zatoz... ilargira eramango zaitut. Ilargira! Ahaztu orain Juanek esan dizuna! Utzi diru kontuak... Ikusiko duzu akordeoia eskuratzeko dudanean, mundua lortuko dut zuretzat! Eta ilargia ere bai haren bueltan...!

PATXI-AMAK begirada alboratzen du. AITAK kokotsetik heldu eta aurrez aurre jarriko dio aurpegia.

AITA: Ez dira oso garestiak, maitea. Kia! Ohe azpian gordetzen duzun diru horrekin nahikoa izango dut. Honezkero iritsiko zaizu umeari oinetako berriak erosteko ere...

PATXI amaren arropak erantziko ditu mugimendu bakarrean. AITAK bere besoekin heldu AMA oraindik hantxe balego bezala. PATXI koadrotik ateratzen da eta bere tokia hartuko du eszenatokian.

PATXI: Ez, ama. Aitak ez daki baina osaba Juan joan denetik diru hori lortzeko lo ordu asko galdu dituzu!

AITA: Segi dantzan, Rubia! Segi dantzan!

PATXI: Ez, ama! Ezin diozu horrenbeste kostatako diru hori berari eman. Guretzat da! Gu bizitzeko da! Nire oinetako berriak, ama... Eskolan barre egiten didate galtzerdiak ikusten zaizkidalako. Ama...

Eszenatokiaren bestaldean...

AITA: Rubia... Rubia!!!

PATXI: Ez!!!!

AITA: Eskerrik asko! Zoragarria zara, Rubia! Akordeoi honekin bai!
Honekin jarriko dizut bai nik mundua zure hanka puntetan!...

PATXI: Ez, ama. Ez entzun! (*pausa*) Aitak ez daki zer den zapatak urratuta ibiltzea! Nola jakingo du? Osaba Juanek esaten duen bezala oinak lurrean jartzen ez daki-eta!

AITA: (*Dantzarekin jarraituz*) Segi hegan! Segi hegan, *Rubia!*

PATXI: (*Negarrez*) Ez ama, aitak ez daki...

PATXI AITA dagoen tokira hurbildu eta berriz ere mugimendu bakar batean AMAREN arropa jantzi eta AITAREKIN dantza egiteari ekingo dio. Dantza bukarara iritsi da eta AITAK musu emango dio bere maiteari.

PATXI kolpetik apartatu egingo da.

PATXI: Aita!

AITA: (*lizun, jostalari*) Non da gure etxeko ipurdirik politena?

PATXI haserre amaren arropak gainetik modu zakarrez kendu eta aldendu egingo da.

PATXI: Nahikoa da! Nahikoa da! Nazkatuta naukazu! Baina zertan ari naiz? Zergatik onartzen dizut hau guztia? Ni ez naiz ama bezalako. Nik ez zaitut berak bezala maite... Nik... nik... (*larrialdien telefno zerrenda*) SOS deiak 94-667788, Gurutze gorria666554433, Dya..., emakunde 696696. Emaus...

AITA-AKTOREA: Laugarren geltokia: Bi Maleta. Elkarrekin egindako bidaia.

5. eszena

AITA AKTOREAk bigarren maleta hartu eta bestearen ondoan jartzen du. Bi ma-

leta orain eskenatokiaren erdian argiztatuak. AITA maletara hurbildu eta gainean eseriko da. AITAK bizitzaren ipuina kontatuko dio PATXIri. Edo uste horretan ari da, behintzat. PATXI zutik alboan, ondoan beste maleta.

AITA: Seme...

PATXI: Zer, aita?

AITA: Ipuin bat kontatu nahi diat

PATXI: Ez zaizkit ipuinak gustatzen, aspertu egiten naute.

AITA: Utzidak (*pausa*) Bazen behin, mutiko bat, txintxoia oso, eta familiarekin oporretara joan zen kontentuen kontentuen. Ur putzu handi baten ondora joan ziren.

PATXI maleta egiten hasiko da. Oso zerrenda luzea du.

PATXI: Hiru pare alkondara: horia, urdina eta zuria..

AITA: Gustatzen?

PATXI: Ura?

AITA: Ipuina

PATXI: Bai. (*berera*) Lau pare galtza, bi tergalzkoak eta beste bi panazkoak.

AITA: Eta ura?

PATXI: Galtzerdiak: bost pare; seigarrena, lotarako. Baita...dozena erdi kantzontzilo ere.

AITA: Ur asko, asko!

PATXI: Dozena erdirekin nahikoa izango duzu.

AITA: Asko! Ur izugarri! (*eskua tetxuraino luzatuko du*) Honaino bai gutxienez! Eta ba al dakik zer gertatu zitzaion mutikoari?

PATXI: Ez zekien igeri.

AITA: Nola dakik?

PATXI: Mutiko txikiek ez dute igerian jakiten

AITA: Gure mutikoak ez zekien,ez. Urak beldurra ematen zioan. Belau-
netik gora busti ezkerro marruka hasten zuan.

PATXI: Itotzeko beldurrez

AITA: Horixe bera, baina haren aitak eta amak, sartzeko, beldurrik
gabe! Oina muturraz lurra ukitzen zuen bitartean ez zegoela arris-
kurik. (*berriro kontalari*) Azkenean, egin dik mutikoak aurrera,
orain pausoa, orain bestea! Eta bat-batean umeak txilio egiten dik:
ama!!! Ama izoztuta geratu zuan. “Ama, ama! Lagundu!”, oihu egi-
ten zian ume gaixoak.

PATXI: (*Xurxulatuz*) Ama, lagundu...

AITA: “Lagunduiozu” esan zioan amak osabari. “Itotzen ari da!”, “atera
nire txikia uretatik!! Zuk badakizu igerian!!”.

PATXI: Lagundu!

AITA: (*pausa*) Baina orduan oinetakoak kendu

MUSIKARIA: Baina orduan, oinetakoan kendu...

AITA: ...Eta berak egin zian salto!

MUSIKARIA: ...Berak egin zian salto

AITA: Itsu-itsuan! Azkenekoz ikusi zian pare hartantxe! Sartu zian eskua
barrura, eta ezer ez! Sartu zian berriz ere harago baina han ere ezer
ez. Ez zian etsitzen, eta halako batean –“Bai!” oihu egin zian . Bai!
Hemen! Eta tira egin zian, bere indar guztiakin iletatik helduta!
Eta gorpu eraman zian putzu ertzeraino bere txikia. Amaren oinea-
tara... Amak ez zian ezer esaten. Nebaren alboan jarraitzen zian,
biak hantxe: mutu, itsu, izoztuta. Eta bitartean nik (*lehendabiziko
pertsonara pasatuz*) txikia lurrean utzi eta hasi ninduan bularrean
eragiten eta arnasa ematen... Hartu arnasa txiki... hartu arnasa...
hartu arnasa! (*arnasa falta zaio, itotzen ari da*)

MUSIKARIA: Hartu arnasa, hartu arnasa, hartu arnasa...

PATXI: (*bat batean bere onera etorri balitz bezala. Bat batean ipuinaren benetako zentzuaz jabetuz bezala*) Aita... Aita??? Zu... Zergatik ez didazu sekula esan?

Isiltasuna. AITArek arnas hotsa bakarrik entzuten dugu.

AITA: (*pasatu da beste historia batera*) Aitak beti esaten zion: etzan uretan. Eta mutikoak ez zuen nahi izaten, berriz itotzeko beldurra zeukan. Bi aldiz itotzerik balego bezala! Eta aitak “etzan lasai”, “ni hire ondoan egongo nauk beti”.

MUSIKARIA: Hire ondoan. Beti

AITA: “Begira... eskua jarriko diat tripa parean”.

PATXI: Bai, aita. (*Goxo ipuinean parte hartzeko prest*) “ez askatu, aita!”

AITA: Fida hadi nitaz. Ez haut askatuko. Beti helduko diat hemen azpitik”

PATXI: “Eta eskua kentzen duzunean, zer?”

AITA: Hi ez arduratu orain horretaz! Eragin besoei: bati lehendabizi, besteari ondoren. Txandaka. Errota bahintz bezala

PATXI: Honela?

AITA: Oso ondo, horrelaxe! Eta orain hankei gora eta behera!

PATXI: Begira, aita! Igeri egiten ari naiz! Errota bezala!!! Errota bezala!!!! Ikasi dut, aita!!!

PATXIk igeri eginez eszenatokia alderik alde zeharkatuko du. Alborik albo eta aurretik atzera eta alderantziz. Pozez gainezka dago.

PATXI: Ikasi dut!!! Ikasi dut!!!

AITA: (*Hunkituta*) Bai, seme. Ikasi duk! Txapelduna haiz igeri egiten! (*Abestuz*)

PATXI: (*Igeri egiteko modu ezberdinak probatuz*) Begira! Begira zein ondo ari naizen!

AITA: (*Bat-bateko nekeaz*) Bai. Igeri egiten ari haiz. Bakarrik igeri egiten. Hemendik aurrera ez duk beharko nire eskua tripa azpian. Ikusten?

PATXI: Aita...

AITA: E?

Bat batean, biak isilik geratuko dira. Mutu. Bakoitza bere pentsamenduetan. Nekatuta. Izugarrizko ahalegina egin balute bezala.

PATXI: Aita... Zuk...

AITA: Xxxx... lotarako ordua duk.

PATXI: Aita... zuk ez dakizu igerian. Osaba Juan berriz...,

AITA: Juan, jain, jun, jan

PATXI: ...Igerilari oso ona zen. Zu ez zaitut sekula ikusi gerritik gorako uretan.

AITA: Zer ez didazu ikusi?

PATXI: Zu. Igeri egiten.

AITA: Bihar igerian joango zara urrutira... ikusiko duzu!

PATXI: Bai.

*PATXI*k zutitu eta maletak zabalduko ditu.

MUSIKARIA: Bosgarren geltokia: Telefonoa. Minak barrutik deitzen du

6. eszena

Goiza da. PATXI telefonoa eskuetan duela, geldi. Ez daki zer egin. Deitu-ez deitu dabil: altxa, eseri, zenbakia markatu, moztu... Hurbildu, aldendu, eseri, izerdia lehortu, eskuak morokildu... AITA, metro gutxitara eserita, burua urruti duela, bere mundu paraleloan murgilduta, akordeoiarekin bere betiko pieza osatu

nahian jo eta su. PATXIk hartu du erabakia: den-dena aitortzea erabaki du. Zutitu, AITaren ondoan eseri eta hizketan hasiko zaio.

AITAk akordeoia jotzen jarraitzen du.

PATXI: Entzuidazu, aita: zahar-etxe batean gela eskatu dizut.

AITAk berean, kasurik egin gabe.

AITAk berean, kasurik egin gabe.

PATXI: (*urduri*) Konturatzen al zara horrek zer esan nahi duen? Zahar-etxe batean!

PATXI desesperazio puntu batez, zutitu, eta AITari eskuetan daukan akordeoi imajinarioa kendu egingo dio, eta sofa gainean utziko du.

PATXI: Aita, utzi hori orain... Uztazu soinua pixka batean. Garrantzi-tsua da hau.

AITA, negarti, ustez akordeoia dagoen tokira begira geratuko da.

PATXI: Ulertzea nahi dut, ulertuko didazun azkeneko gauza izango bada ere.

AITA: Ezingo al dut soinurik jo?

PATXI: Bai. Oraintxe emango dizut. Baina orain entzuidazu.

AITA: Pieza bukatzeko oso gutxi geratzen zait

PATXI: Badakit. Buelta bat bakarrik. Segituan utziko dizut

AITA: Bai, mesedez, gure amari zor zioagu. Oraingoan bai, oraingoan, ilargira joango nauk berarekin.

PATXI: Ez daukat zalantzarik.

PATXI berriz ere AITaren ondoan eseriko da, eta bi eskutatik helduko dio.

AITAk askatu egingo ditu eskuak eta bereak aztertzeari ekingo dio.

PATXI: Oso zahar-etxe polita da, eta eroso. Zuretzako logela izango zenuke, eta edozer behar izanez gero, tinbre bat beti alboan, nahi

duzunean deitzeko: txirrin-txirrin. (*Pausa*) Mendi kasko baten gainean dago. Handik herri guztia ikusten da. Trenbidea ere bai... Baita gure etxea ere. Gure...

*PATXI*ri “gure” hitza *trabatuta* geratuko zaio. *Zerbait hautsi zaio barruan.*

PATXI: Lehengoan izan nintzen ikusten. Jendeak oso pozik zirudien.

AITA, *automata bat bezala*, *berriz ere akordeoia jotzen hasi da.*

PATXI: Aita...! (*Atentzioa bildu nahian*) Aita, txirrin-txirrin! Aita, oraindik ez dizut soinua itzuli!

*AITA*k *harrituta begiratuko dio*. *Baina itxuraz, adi.*

PATXI: Amari hitz eman nion zainduko zintudala. Hitz eman nion elkarrekin egingo genuela bidaia. Baina, hain dira desberdinak gure bideak, aita! Hain desberdinak...

AITA: Ez tristetu, seme. Egingo diat hiri ere pieza polit bat (*begia keintuz*) Maiterekin dantzatzeko. Zergatik ez diok deitzen? Deituiok. Baina ez esan nik egin dudanik! Nik ere ez zioat esango. Gure sekretua izango duk. Hik heldu gerritik, eta jira alde batera, gero bestera...

PATXI: Maite ez da ama bezalakoa, aita.

AITA: Amak hegan egiten dik dantzan hasitakoan

PATXI: Badakit. Maitek ez daki dantzan.

AITA: Ez nauk harritzen! Beti traste hori eskutan hartuta!

PATXI: Aita! Zer daukazu ordenagailuen kontra?

AITA: Zer ?

PATXI: Ordenagailuak.. Maiteri hondatu egin zenion berea. Gogoratzzen?

AITA: Pieza polit bat. Horixe duk. Neronek egingo diat.

AITA berriz ere akordeoia imaginarioa jotzen hasiko da.

PATXI: Alferrik ari zara, aita! Zure soinua nik daukat.

*PATXI*k akordeoi imajinarioa airean altxako du eta erakutsi egingo dio.

AITA: Ekarri hona!

PATXI: Ekarri! Ez, ez... zuk etorri beharko duzu bila!

AITA: Soinua behar diat nire pieza bukatzeko!!

PATXI: Emango dizut, harrapa ezazu!

*PATXI*k Akordeoi imajinario berriz ere airean altxako du.

AITA: Ez badidak ematen, piezarik gabe geratuko haiz! Hik ikusi!

PATXI: (*Jende imajinarioari, jolasti*) Bai! Aizue! Akordeoi zoragarri bat daukat hemen; munduko piezarik politenak egiten ditu! Zenbat ordainduko didazue!?

*AITA*k begiak itxiko ditu eta *PATXI*ri bizkar emanda jarriko da.

AITA: Jolaserako hago, e? Hirura arte kontatuko dut. Eta hiru kontatzerako, hementxe, nire oinetan nahi diat soinua, aditu? Bat...

PATXI: (*obedituz*) Baaale... konforme...

*PATXI*k, oraindik barrez, *AITA*ren oinetan jarriko du soinu imajinarioa.

*AITA*k begiak zabalduko ditu eta makurtu egingo da, emozionatuta, bere soinua hartzera.

*PATXI*k hunkituta begiratuko dio.

PATXI: Ni prest nago zure piezak ikasteko, aita!

AITA: Bukatu egin beharko diat lehendabizi! Bestela kosta behar zaik ikastea!

PATXI: Dantza ere egingo dut zure doinutara, zuk hala nahi izan ezker!

AITA: Nirekin ez! Hik hire neska horrekin egin behar duk!

PATXI: (*suabe, ez batere agresibo*) Ez dut Maiterekin dantza egin nahi! Maite joan zen, aita. Edo zu edo bera esan zidan. Eta nik ulertu egin nuen, ulertzen? Ni orain zurekin nago aita. Zure akordeoia zaintzeko, hala nahi baduzu...Baina lagundu egin behar didazu. Pixka bat lagundu.

AITA: (*hunkituta*) Bai, baina bihar...

PATXI: Bihar biharkoak! Bihar nagusiarengana joan beharko dut eta oso haserre daukat.

AITA: Juan kabroi hori...

PATXI: (*barre txikia*) Haserretzen denean badu osabaren antza, bai... Haserre txarrekoak biak! Burua ere lanera eramane behar dela leporatu zidan atzo! Eta burua etxean uzten banuen, lana ere etxera ekartzeko!

AITA: (*Sinetsita, bene-benetan*) Lagunduko dizut burua bilatzen. Zu ez arduratu. Ez du urruti behar. Sofan bertan igual...

AITA buruaren bila hasi da.

PATXIk berriz ere dibertituta-hunkituta begiratuko dio.

PATXI: Etxe honetan dena sofane ezkutatzen da!

AITA: Ezkutaleku ona da! Buru, burutxo, hor zaude burutxo? (*Patxiri, bete-betean*) Deituiok heuk, seguruenik hiri kasu gehiago egingo dik niri baino.

PATXI: Jakina. Nirea da-eta! (*Lotsa eta gogoa biak nahastuta*) Buru, burutxo...

AITA: (*Keinuz tinkoagoa aritzera animatuko du*) Tira... beldurrik gabe. Emaiok!

PATXI: (*Animatua*) Ei, buru, buru handi! Artaburu!

AITA: Hori duk eta! Tinkotasunez, jakin dezala heu haizela nagusia.

PATXI: (*sinesten hasita*) Ei, buru... burutzar zikina! Non demontre hago?

AITA barrezka ari da gustura. Bitartean, PATXI indarrak bildu nahian arnasa hartuko du birritan sakonetik... Gero orro moduko bat egingo du erasorako presatzera doan animalien pare.

PATXI: Aaaa!!! Burutxo!! Jolaserako hago, e? Hirura arte kontatuko diat. Eta hiru kontatzerako, hementxe, nire oinetan nahi haut, aditu? Bat...

Horretan AITAK geldi egoteko keinu egiten dio. Ezer esan gabe sofa azpira hurbildu eta bertatik buru imajinarioa eskuetan hartu eta semeari ematen dio aurpegi inozoz.

AITA: Ezikusia egiten ari zuan! Baina gu bizkorrago ibili gaituk.

PATXI: Batez ere zu, aita.

PATXI buru imajinarioa bere buruan jartzen du.

PATXI: Eskerrak topatu duzun!

AITA: Ez du gozoa izan behar bururik gabe ibiltzeak.

PATXI: Ederra egin behar nuen! 9535 bider 9002? 85 miloi, 834 mila eta 70!

AITA: (*mirestuta*) Ze gauza politik esaten dituzun!

PATXI sorbalda gainetik pasatuko dio eskua, maitakor.

PATXI: Moldatuko gara elkarrekin... Segi zure piezarekin aita! Bukatzen duzunean erakutsiko didazu, eta hura bukatutakoan hasiko gara berriarekin! Eta igeri egitera joango gara! Seguruasko ez dugu osaba Juanek bezain ondo sekula egingo!

AITA: Juan kabroia! Alua!

PATXI: (*bat batekotasunez*) Kabroia eta alua!

AITAK harrituta eta era berean mirestuta begiratuko dio. PATXI bera ere harrituta dago. Ezin du ulertu oraindik halakorik esatera ausartu denik.

AITA: Hori duk eta!

*PATXI*k atzera egin beharrean, aurrera egitea erabakiko du. Arnasa sakon hartu ondoren, oraingo honetan intentzio osoz esango ditu hitzak.

PATXI: Aaaaaa! Kabroia eta alua!

AITA: (*Gora begiraturaz. Barrezka*) Oraingoan ez naiz ni izan!

PATXI: (*lotsagabekeri eroaz, barrezka ere*) Juanito txoropito!!! Begira igeri egiten ari nauk!

*PATXI*k parodia eginez, igeri egiten. AITA bitartean uluka eta bibaka.

AITA: Aire Juan eta ez gehiago itzuli!!!

PATXI: Osaba txoropito, Satanas nauk!!!

AITA eta *PATXI* barre algaraka daude, lehertzeaz.

AITA: Tu! Tu! Txoropito!!!

PATXI: Txoropito, Juan! Begira igeri egiten ari nauk, aitak erakutsita! Juan bruarina, txepela eta txokila!! TXOROPITO!!!

Mozkorraldi hau baretzen doan neurrian...

PATXI: (*Barrez*) Ez da erraza hark bezain ondo egitea! Baina ito gabe aurrera egitea bada zerbait! Eta gauetan ipuinak kontatuko dizkitzute edo zuk niri! Eta...

PATXI emozionaturaz joan den arren, AITA ez da akordeioa jotzen hasi.

AITA *PATXI*ri begira dago, ezerezari begira bezala, begirada galduta.

PATXI: Eta lanean errieta egiten badidate, etxean aurreratuko ditut lanak! 9535 9003 aldiz, 85 miloi, 843 mila, 605!!! Kontabilitate triste batek ez nau kikilduko! Buru hau ez da hain erraz herdoilduko! Ez behintzat ariketa hauek egiten jarraitzen badugu. Gauzatxo bat bakarrik: hitz eman behar didazu ez zarela gehiago bakarrik trenbidera joango! Biok joango gara nahi duzunean trenak pasatzen ikustera! Baina estaziotik! Oso ondo ikusten dira handik! Trenbide-tik bertatik baino hobeto!

AITAk ez du begirik itxi ere egiten. Ezezagunari bezala begiratuko dio PATXIri.

PATXI: Ez al duzu trenak ikustera joan nahi nirekin?

AITAk mutu begiratuko dio.

PATXI: Aita, esaidazu zerbait: moldatuko gara, baietz? Ez al zaude kontentu? (*albo batera eta bestera begiratu*) Non utzi duzu soinua?

AITA: Ze soinu?

PATXI: Zurea! Munduko piezarik ederrena osatzen ari zara amarentzat!
Eta hura bukatutakoan...

AITAk ez diola ulertzen adieraziko dio begiradarekin.

AITA: Nolaz dakizu nire piezarena? Nor zara?

PATXI lur jota utziko du AITaren galderak. Eseri egingo da une batez. Baina ez daukan tokitik indarra ateraz, zutitu egingo da berriro.

PATXI: Zure semea naiz. Patxi.

AITAk out begiratuko dio, ezertxo ere ulertu gabe. PATXI, bere desesperoan, esekitokira joan eta amaren jantziak janzten hasiko da.

PATXI: Eta zu nire aita!

MUSIKARIA: Ahazten zaizkizu pastilak, antiojuak, izenak, urtebetetzeak, aurpegiak, bideak. Eta azkenik, ahazten zaizu non zauden eta zergatik, eta nor zaren.

PATXI: Zuk erakutsi zenidan igerian zeuk jakin gabe! Zuk atera ninduzun uretatik itotzear nengoela! Eta gero handia egin nintzen eta lanpostu eder bat lortu nuen. Ama eta hirurok joan ginen afaltzera lehendabiziko soldatarekin, akordatzeko?

PATXI jantzi da erabat ama eta AITA bere onera ekartzen saiatuko da.

PATXI: Ama oso harro zegoen gutaz... eta zuk orduko hartan ere dantzaren egitera atera zenuen... Akordatzeko, aita?

MUSIKARIA: Ez dago ahazturarentzat hesirik. Nor izatetik ezer ez izatera eramaten zaitu ahazturak. Zu, baina ez zu bakarrik: ezereza bihurtzen zarenean, beste guztiak zurekin.

PATXI, eroen dantzan, arrastaka darama aita.

PATXI: Jiratu nirekin, aita. Orain alde batera eta gero bestera... Aita, mesedez! Aita... aita!!!!

MUSIKARIA: Zaharra, gero eta zaharrago. Erremediorik gabe. Atzera bueltarik gabe.

AITA joan da bere mundura. Betiko. PATXI zeharo lur jota, etsita, badaki AITAk betiko alde egin diola. Amaren arropak kentzen hasiko da pixkanaka. Oso pixkanaka. Telefonora hurbildu eta hartu egingo du.

PATXI: Etorri nahi duzuenean. Gu prest gaude.

MUSIKARIA: **Seigarren geltokia: Akordeoia, esekitokia, bi maleta, telefonoa. Eta zu eta ni, hemen... azken geltokian.**